

[Aase Olesen]

Vi er heller ikke blinde for de problemer, denne lovgivning rejser, og jeg minder om det problem, vores tidligere ordfører nævnte, nemlig socialudvalgsmedlemmernes og socialudvalgets mulighed for at udtale sig til ankeinstanser; de er jo i praksis ikke i stand til at forsvare sig, når de bliver angrebet f. eks. i pressen i disse spørgsmål.

Tinning (VS):

I VS bakker vi også op bag den styrkelse af forældrenes retsstilling, som ligger i dette lovforslag. Vi kan tilslutte os, at sager om tvangsanbringelse af børn uden for hjemmet skal genbehandles efter et år, og vi kan også tilslutte os, at der skal deltage en pædagogisk-psykologisk konsulent i socialudvalgsmøder, hvor man træffer afgørelse efter §§ 123 og 124.

Vi er da også enige i, at der er nogle detaljer i lovforslaget, som vi må kigge lidt nøjere på under udvalgsarbejdet, f. eks. tidsfristerne i § 127, som andre ordførere allerede har været inde på, spørgsmålet om, hvem der udpeger den pædagogisk-psykologiske konsulent, og om vedkommende skal være beskikket for en hel valgperiode.

Men jeg vil koncentrere mig om noget langt vigtigere og mere fundamentalt, som vi betragter som en afgørende svaghed ved dette lovforslag. Angiveligt handler dette lovforslag om, at børnenes stilling skal styrkes; det er børn og unge, som skal beskyttes mod urimelige overgreb. Ikke desto mindre er det faktisk sådan, at der stort set ikke ligger nogen som helst forbedring af børnenes retssikkerhed i lovforslaget. Jeg er naturligvis opmærksom på § 125, hvor der jo direkte står, at barnet skal have adgang til at udtale sig over for det udvidede sociale udvalg. Men bortset fra denne ene ting er det en styrkelse af forældrenes retsstilling, der lægges vægt på.

Vi synes, det er ganske udmærket, at forældrene får tilbud om gratis advokatbistand, men hvad med en udvidet støtte til barnet? I dag er situationen jo den, at når tingene kører op i en spids i de allermest pressede familier – og dem bliver der jo flere og flere af med den økonomiske politik, der føres – så er der kun to ekstreme muligheder, man kan vælge imellem.

Den ene er en fuldstændig kategorisk håndhævelse af forældremyndigheden, og det kan ende med – og det ender nogle gange med – at barnet bliver tvangstilbageleveret, efter at barnet er løbet hjemmefra, desperat og fortvivlet.

Den anden mulighed er at frakende forældremyndigheden helt og aldeles, og det kan ende med tvangsfjernelse af barnet. Det er to ekstremer, som er u hensigtsmæssige og skadelige både for børnene og for forældrene.

I VS mener vi, at barnet burde have ret til en midlertidig separation, f. eks. op til 14 dage, uden at forældrene kan modsætte sig det, men selvfølgelig sådan at forældrene ved, hvor barnet opholder sig. I princippet må det være en ret, som der ikke er nogen aldersgrænse for. Det at opleve livet eller tilværelsen som aldeles uudholdelig er ikke noget, man gør i en bestemt alder. Det kan forekomme, uanset hvor gammel man er, også for børn og unge. Men hvis der er tale om helt unge eller mindre børn, må man selvfølgelig finde ud af, hvordan der kan etableres et rimeligt voksenopsyn med sådanne børn, som har valgt en midlertidig separation.

Vi mener også, man over hele landet kunne etablere beredskabsfamilier og krisecentre, som ligger i lokalsamfundet, og som er åbne for råd og vejledning for mennesker, der kommer lige ind fra gaden. Vi tror, det er den type skridt, der skal til for at løse op for den fortvivlede situation, vi har i dag.

Nu kan det tænkes, at socialministeren vil synes, at disse forslag er lige lovlig vidtgående, eller at han i hvert fald ikke umiddelbart kan give dem sin politiske støtte, og derfor vil jeg minde om, at børnekommissionen har erklæret sig positiv over for en ordning, hvor man kan beskikke en værge til at bistå barnet under behandling af sager vedrørende forældremyndighed og samkvemsret. Det fremgår af børnekommissionens betænkning. Noget lignende kunne vi diskutere i denne forbindelse.

Under alle omstændigheder vil jeg gerne diskutere eller i hvert fald høre, hvad socialministeren umiddelbart mener om mulighederne for at styrke børnenes retlige stilling i denne sammenhæng. Det er faktisk temmelig afgørende.

Inge Krogh (KrF):